

2009

Stipendierapport Theatertreffen Anna Hedelius

Den tyskspråkiga dramatiken ligger i framkant vad gäller teateruttryck i Europa. I Berlin är teatern en del av samhället på ett sätt som vi bara kan avundas i Sverige. Under mina dagar i staden kunde jag till min glädje läsa teaterartiklar på framsidan i Berliner Zeitung till morgonkaffet. Och överallt, till och med på politikernivå, tycks det föras ett samtal om konsten och kring vad den berättar.

Mitt besök på Theatertreffen och i Berlin var på alla sätt inspirerande och värdefullt. Jag upptäckte flera saker – att jag behärskar min skoltyska oändligt mycket bättre än jag hade vågat hoppas på. Det gjorde att jag ägnade mycket tid åt att läsa såväl morgontidningen som särskild teaterpress. Jag upptäckte också att den tyska teatern är precis så intressant som jag hade föreställt mig. På Theatertreffen möter man regissörerna som både vill och vågar ta ut svängarna, man möter konstnärerna som vågar utmana konstbegreppet.

Mina intryck kring ett axplock av föreställningarna:

Gränsöverskridande är bara förnamnet när allkonstnären Christoph Schlingensief i *Ein Kirche der Angst* firar på samma gång dödsmissa och återuppståndelse med fullt utsmyckad kyrka, godspelsångare, barnkör, präster, rökelse och nattvard. I en blasfemisk performance med extra-allt viker han ut sig och sin lungcancer i en smärtsam och grandios föreställning.

Desto mer avskalad är Jürgen Goschs *Die Möwe/Måsen*. Här möter vi en ensemble som tolkar Tjechovs text så att den landar mitt i samtiden. Pjäsens unge drömmare Konstantin orerar om Neue Formen/nya uttryck på teatern, en önskan som blir mer än infriad på Theatertreffen.

Inte minst i Katie Mitchells uppsättning av Franz Xaver Kroetz

Wunschkonzert/Önskekonzert – en stilstudie i klaustrofobisk ensamhet och en i stort sett repliklös uppsättning där den sceniska gestaltningen ackompanjeras både av livs

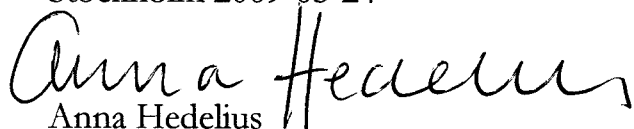
levande stråkkvartett och i realtid utförda ljud- och filmeffekter. Det är ett precisionsverk som kombinerar scenens direktet med filmens intima närbilder vilket blir lika omskakande som genialt.

På Theatertreffen lyssnade jag också till flera intressanta föreställningssamtal samt minglade och samtalade med teaterfolk i anslutning till föreställningarna, vilket var mycket lärorikt.

Berlin är en kulturell smältdegel och jag bekantade mig även med skådespelarhus som Schaubühne och Volksbühne, jag lyssnade till lunchkonsert med Berliner Filharmoniker samt besökte det arkitektoniskt spännande Judiska museet. Kort sagt blev det en mycket matnyttig studieresa som har gett mig nya insikter i mitt yrke och, framför allt, blodad tand.

Som svensk teaterkritiker känns det viktigt att även i fortsättningen rikta blicken utåt och uppleva hur teater kan se ut i världen.

Stockholm 2009-05-24

Anna Hedelius